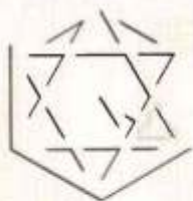

jen tak

Pavel Vagner

**O věcech, o kterých jsem si nestihl
s Vámi pohovořit,
aneb
co na srdci, to na jazyku a na papíře....**

Ahoj lidi	.str. 1 - 2
Strach.	.str. 3 - 4
Peníze až na prvním místě.....	str. 5 - 6
Láska	.str. 7 - 8
Roku 2012 se není třeba bát.	.str. 9 - 10
Na myšlence to stoj.....	str. 11 - 12
Duševní svět, jako ulice plná obchodů.....	str. 13 -14

Ahoj lidi,

Celý ten systém, ve kterém žijeme a který nás obklopuje, nám dává najevo, že jsme bezmocní, slabí, že celá naše společnost je zlo, nebo je řízena zločinem atd....

Je to hnusná lež! Jsme silní, krásní, moudří a výjimeční. Není vůbec žádný důvod, proč bychom nemohli pochopit, kdo skutečně jsme a kam směřujeme. Není důvod, proč by si průměrný člověk nemohl být úplně vědom své síly. Jsme neskutečně silné bytosti. Prožil jsem 30 let svého života ve snaze se stát něčím. Chtěl jsem být dobrý v různých věcech. Ve sportu, ve škole. Chtěl jsem splnit požadavky, které na mě kladlo okolí. Vejit se do představ svých blízkých, své rodiny o mě - do jejich představ jaký by chtěli, abych byl. (A já se snažil a požadavků a lidí přibývalo.) Všechno jsem tedy viděl z tohoto úhlu pohledu. Byl jsem nespokojený s tím, čím jsem. Když jsem se stával ve věcech dobrý, uvědomil jsem si, že jsem tu hru chápal špatně. V té hře šlo o nalezení toho, čím jsem už byl.

Naše kultura nás učí, abychom ukazovali navenek naše individuální rozdílnosti od jiných. Podííváme se na někoho a první co nás napadne, je: - zda je ten člověk bystrý, hloupý, starší, mladší, bohatší, chudší atd..... My to tak rozlišujeme a strkáme vše do škatulek a jako se škatulkami s nimi zacházíme. A oni s námi. Takže druhé vidíme jen odděleně od nás. Jeden z dramatických zážitků v životě je, když jste s jiným člověkem a z ničeho nic vidíte, že je stejný jako vy, že se lišíte pouze v chápání některých věcí. Zážitkem tohoto faktu, kterým je pochopení je to, že není nic jiného. Vše je stejné. Nenarodil jsem se jako Pavel Vagner. Narodil jsem se jako člověk..... Potom jsem zjistil všechno to, kdo jsem, jsem-li dobrý anebo zlý, úspěšný nebo ne To všechno se člověk učí po cestě.

Když moc lásky překoná lásku k moci, svět pozná mír.

Sri Chynmoy Ghose

Systém ve kterém žijeme. - Systém rasového, sexuálnímu a náboženskému šovinismu, či fanatické nacionalistické horlivosti, začíná selhávat. Vytváří se nové vědomí, které vidí zem jako jeden organismus, a poznává, že organismus ve válce sám se sebou se zahubí.

Život je jako jízda v zábavním parku. A když do toho jdete, máte pocit, že je skutečná, protože tak silná je Vaše mysl. Jezdíte nahoru, dolů a dokola, znova a znova, cítíte napětí, vzrušení a celé je to velmi pestrobarevné. Je to velmi hlučné, a na chvíli je to velká zábava. Někteří byli na této jízdě už dlouho, a začali si klást otázku: Je to skutečné? A nebo je to jen jízda? A jiní lidé si vzpomenu, otočí se k Vám a říkají:

Počkej, žádný strach, není se čeho bát - je to jen jízda! A takové lidi ničíme. „Ať drží zobák, vždyť jsem do té jízdy tolik dal, zavřete mu klapačku! Koukněte na mé ušatrané čelo. Podívejte se na můj velký účet v bance, na mou rodinu, Vždyť to musí být skutečné”

Je to jen jízda. Ale my Tyhle dobré lidi, kteří se nám to pokoušejí říci ničíme. Všimlí jste si toho? A necháme domény šílet. Ale na tom nezáleží, je to jen jízda.... a my ji můžeme změnit, kdykoliv se nám zachce. Je to jen volba. Žádná snaha, žádná práce, žádné úkoly, žádné úspory. Jen volba, právě teď. Mezi strachem a láskou.

Bill Hicks

Pokud si o tomto budete chtít pohovořit, nebo mi vynadat, najdete mne na ulicích někde kolem Vás. Možná mě najdete v sobě, tak jak jsem tam našel já Vás. Pokud ano, tak si udělejte pro sebe čas a popemýšlejte o tom.

Strach

Strach nám brání být opravdu svobodní..

Máme strach, že přijdeme o práci, nebudeme mít peníze, že přijdeme o milovanou atd....

To vše v nás vyvolává neustálý strach, a systém ve kterém žijeme toho maximálně využívá. Využívá náš strach k tomu, aby nás ovládal, a pár vyvolených, kteří si to uvědomují, lidé kteří strach využívají jako pracovní pomůcku, z toho mají prospěch. **Nenutí nás.** Jen využívají náš strach být svobodní. Strach je v životě důležitý. Je to naše taková duševní kontrolka, která nám má říkat: „Pozor tady si dej bacha. - Zastav se, a rozhodni se, jestli je toto pro tebe dobré nebo ne.“ Nic víc. My však tuto kontrolku necháváme blikat a to nám bere naši svobodu.

Kontrolka je s narůstajícím věkem čím dál tím více. Pokud si toto neuvědomíme, přijde čas kdy místo blikající kontrolky na našem řídicím panelu začne náš řídicí panel svítit a my s ním. Někdo třeba řekne: „Když vyjdu ze svého bytu stojí mě to peníze - třeba lístek na autobus atp.....“ - zůstane doma, zapne televizi a kouká na reklamy, které ho vybízí, aby si něco koupil. Na filmy, které se točí kolem násilí, a „zpravodajství“ které mu řekne jak jsou na sebe lidé zlí a jak chce každý každému ublížit. V hlavě převládne myšlenka o zlém světě, kde se musí za vše platit penězi.

Není tomu tak! - Lidé jsou však jako magnety. „Máš strach ze své blikající kontrolky? Místo blikání ti začíná svítit? Nebereš ji jako informaci? Už máš kolem sebe další, kteří ti brání kontrolku vypnout a být svobodný. Souhlasně přikyvuji a utvrzuji tě o tvém strachu, že to tak „holt“ je. Mají strach překonat svoji obavu, svůj strach, a tak se snaží kolem sebe vytvořit okruh lidí stejného názoru. Pomáhá jim to v jejich utvrzení, že přece nejsou srabi nejsou poseroutkové, kteří nemají odvalu něco změnit.

Lidé mají strach ze strachu. Tato věta zní divně. Je to takový strach na druhou. Strach z toho či onoho, ale strach ze samoty je strach největší. Touha nebýt sám, touha po soudržnosti spojení, lásce (říkejte tomu jak chcete) je tak velká, tak přirozená! Tak základní pro náš život, že jsme pro ni ochotni ztratit svoji svobodu, svůj úsměv.

Vše co jsme, je výsledek našich myšlenek.

buddha

Peníze až na prvním místě

Říká se, že peníze jsou „až na prvním místě“. Některým lidem se stala tato věta mottem jejich života, věcí podle které vše posuzují. Jejich hlavním měřítkem všech a všeho. Ať už peníze mají nebo ne. Určitě se necítí kvůli tomu být šťastní, vnitřně spokojení.

Peníze jsou v našem systému - kultuře velmi důležité. Nejsou však v tomto systému na prvním místě. Peníze bychom měli chápat jako samozřejmost, jako odměnu za vykonanou práci. Za dobrou / kvalitní práci = dobrá odměna, která nám umožní kvalitní život. Těžko můžeme očekávat za špatně či nekvalitně odvedenou práci dobrou odměnu, a tak si zajistit kvalitní život.

Mnoho lidí říká: „Ale já se snažím, já se dřu, já dělám co můžu, ale mému šéfovi to nestačí. Šéf (ten kdo mě platí) je nenasyta, zkažený systémem, sobec který chce všechny vydělané peníze jen pro sebe.“ Zajímavé je, že tito lidé pro tohoto šéfa pracují dále, nebo odejdou, ale najdou si šéfa stejného, a závidí lidem, jejichž práce se jim stala koníčkem.

Je to ale naše rozhodnutí. Je to na nás, abychom si uvědomili svoje kvality. V čem jsme dobří, to nás bude bavit, a za to dosáhneme kvalitního života. Šéfovi pak můžeme nechat jeho práci, shánění a zařizování. Jednoduše dopřejeme druhému dělat to, v čem je dobrý a co ho baví.

Je jedno, jestli vyděláváme deset, dvacet nebo dvěstě tisíc. Bude-li naše motivace závislá pouze na penězích, budeme se cítit vždy finančně nedocenění. Ve svém životě budeme spokojeni, když budeme tvořit to, co nás baví.

Začneme život žít a nebudeme ho brát jako práci.

Láska

Láska - muška jenom zlatá.

Jó, láska. - Věčné téma. Stav mysli kdy máme pocit, že dokážeme vše. Hnací motor, díky kterému dokážete ze sebe vydat momentální maximum. Po první lásce bolest rozchodu a strach, který si mnozí nesou do svých lásek dalších. Znáte to - „Už nikdy nebudu milovat více.“ A ejhle - ono to jde. - Pokud to neutlumíme. **VZDÁT SE TO NEDÁ**. Milujeme více právě teď. Teď je to nejvíce, co to jen jde. Znova a znova.

Tak, jak je vesmír nekonečný a milenci hledí na jeho hvězdy, tolik lásek můžeme potkat ve svém životě. Všechny hvězdy jsou krásné, ale jen jedna hvězda svítí nejjasněji. Podle ní se orientují i lodě v prostoru, na moři. Ta nejjasnější hvězda - To je naše druhá polovina.

Jakmile ji najdeme pluje se nám lépe - máme směr. Nemotáme se v kruhu. To nás nutí stále hledat.

Nevěříte na druhou polovinu? Nemusíte. Ona je. - Určitě budete se mnou souhlasit, že v každém z nás je mužská i ženská část myslí. Tak kde Vám běhají po světě opačné poloviny Vašeho já? - Vaše druhá polovina.

Láska neznamená někoho vlastnit, někoho ovládat. Lásku je dobré a nádherné si užívat, být šťasten, že jsme ve svém životě našli člověka, který v nás tento pocit vyvolal - dal nám tento krásný dar. Když milujeme svoji druhou polovinu - odpouštíme dávno před tím než něco nemilého provede, protože jsme to my, kdo tak vlastně činí. A zlobíme se jen tak naoko, doopravdy jenom chvíličku. Vždyť se zlobíme vlastně na sebe.

Jen láska dokáže z něčeho škaredého udělat něco krásného, ze špatného dobré a naopak. Láska je energie, která drží celý vesmír pohromadě. Ta nás spojuje a žene dál.

Roku 2012 se není třeba bát .

O roku 2012 se napsalo už spoustu příběhů a pohádek. Proč? - Na příběhu se dá vydělat, když se do něj přidá něco zajímavějšího, nějak se přibarví. A nebo nejlépe - nechá se z něj jen nadpis. Odpovědi na otázky, které nás tolik trápí, pochopí dnes i malé dítě. Jsou tak pochopitelné a jednoduché, až se stávají nudou. Lze je jen s úsměvem pozorovat. Lidé si je proto často sami přibarví, protože to jednoduše mohou udělat zajímavější.

Lidé si vymyslí a obhájí cokoli, co je jen napadne.

Tak to teď zkusme :

Proč se zdá, že máme poslední dobou více záplav, bouří a proč jsou lidé více vnímavější na své okolí?

Tak jak zeměkoule oběhne kolem slunce za jeden rok, tak i naše sluneční soustava obíhá v Mléčné dráze a Mléčná dráha obíhá zase kolem ... atd...atd (Vše se točí kolem něčeho, tak jako vše.) Rok 2012 je ukončení jednoho cyklu, který trval 2160 let. Naše planeta vstupuje do dalšího cyklu, který astrologové označili jako znamení vodnáře.

Proč? Co se vlastně stane a co se teď už děje?

Zemská osa se nepatrně vychýlí a to do té míry, že například hvězdy na které se večer díváme, se na noční obloze nepatrně posunou .Ovšemže ne kvůli meteoritu, nebo jiné katastrofě, ale vlivem dalšího vesmírného cyklu. (Vlivem vesmírného točení se kolem něčeho.)

Proč tedy tolik záplav? Tolik vody?

Je to jako se sklenicí s vodou. Když ji nakloníme, zvětší se plocha hladiny. Tím vznikne větší plocha pro odpařování vody, která se mění v mraky, ze kterých prší. Pozmění se také magnetické pole, a tím i frekvence vibrací až na úroveň atomů. Z atomů se skládáme i my. Naše tělo je z 85 % voda. Musí to tudíž mít vliv i na nás. Změní se využití smyslů, které do teď používáme.

Někdo může namítat a mít strach, že se změní i svět kolem nás.

Musím mu dát zapravdu. Změní!!!! Měnil se vždy, mění se, a vždy se měnit bude. Tak, jak je vesmír nekonečný v objemu, tak je i v rozmanitosti. A my jsme jeho součástí. Vždyť i naše tělo se skládá z atomů, ve kterých obíhají kolem jádra - díky energii - protony a elektrony. Jsou to další malinkaté galaxie - další miniaturní vesmírné oběžnice, na které má vliv současná intenzivní změna magnetického pole. Vše se děje současně a najednou.

Není třeba se bát. Svět kolem nás se změní s větší intenzitou, ale my s ním také. Jen náš mozek se někdy bouří a potřebuje více času na pochopení a vyrovnaní se všemi změnami.

Na myšlenke to stojí

V každém z nás je touha něco vybudovat. Něco vytvořit co po nás zůstane. Zapsat se do dějin - předat něco dál. Někdo celému lidstvu, někdo určité skupině, někdo své rodině. Každý si sám určuje okruh lidí, kterým chce něco předat.

Jedno mají naše touhy společné. Je to základ - je to myšlenka. Ta stojí na počátku našeho budování. Potom sbíráme odhodlání, vůli, materiál, peníze, zkušenosti. To vše za pochodu po cestě za svým záměrem. Někdo uspěje, někdo zase ne.

Proč tomu tak je?

Malá vůle, malé odhodlání obětovat čas a svou energii na svůj záměr. Některým z nás se však podaří vybudovat, zhmotnit svůj záměr. Nakonec se ale může cítit být neúplný, nespokojený. Může tomu být, protože myšlenka na začátku nebyla domyšlená, nebo jsme si po cestě usnadnili zdolání překážky.

Na něco při budování zapomeně!

Čím je záměr vyšší, tím je pro více lidí. Čím má být záměr trvanlivější, tím víc lidí v něm musí být zapojeno. Více lidí se stejnou myšlenkou = více energie pro vybudování záměru a jeho trvání. (Např. vaše rodina - funguje díky společné myšlence a přesvědčení, že je, a že do ní patříte.)
A co větší záměr pro větší okruh lidí?

Vezměme si například bájnou Atlantidu. Věříte tomu, že existovala? Ne?

Věříte, že existovali faraóni a jejich pyramidy? Ano? Teď si představte si, že tyto egyptské památky se přemění ve stavebniny a Egypťané je rozeberou na stavbu svých domů a vývoj naší společnosti zruší na 200 let muzea. Za těch 200 let, co se budou informace o této éře lidstva předávat bez hmatatelných důkazů, budou na tom pyramidy stejně jako Atlantida.

Vybudovala je myšlenka a ta je udržuje na světě při životě. Čím více lidí má stejnou myšlenku, tím je snadnější ji zrealizovat, zhmotnit. Tím déle vydrží.

Duševní svět, jako ulice plná obchodů.

**Nikdo není tak beznadějně zotročený jako ti,
kteří se domnívají, že jsou svobodní.**

Goethe

Když jdete po ulici města, naleznete zde plno obchodů, ve kterých si můžete koupit to, co potřebujete. Ba i více. Může Vás to inspirovat k otevření svého vlastního obchodu. Obchůdek bude vydělávat jen tehdy, pokud váš záměr bude plnit uspokojovat potřeby jiných.

Jeden obchůdek je cukrářství, druhý železářství, jiný oděvy, další pekárna atd... Na ulici, po které jdeme, je tolik obchodů, kolik potřebujeme, aby uspokojily poptávku všech kolemjdoucích. Každý obchod má svého majitele a ten samozřejmě má svůj obchod rád, neustále na něm pracuje, vylepšuje, nedá na něj dopustit, protože ho jednoduše miluje a je přesvědčen, že jej obchůdek užívá a dá mu vše, po čem touží. A ono se tak i děje. Obchodu se daří a majitel je spokojen.

Někdy ovšem obchůdek neprosperuje (důvody mohou být různé), a tak je majitel donucen ke změně oboru a někdy se nechá dokonce i zaměstnat.

Ale ta ulice, po které jdeme (svět esoteriky, víry, touhy po lásce po vnitřním klidu a míru, nazvěte si to jak chcete), je duševní svět. Na začátku, než jsme vykročili, bylo naše rozhodnutí kam chceme dojít - určení cíle.

Ulice je dlouhá, a abychom došli na konec ulice, potřebujeme rohlík, abychom zahnali hlad a nějaké oblečení, aby nám nebyla zima. Otevřeme si i obchůdek, abychom se zastavili a naplnili své potřeby.

Když zaměníte železářství třeba za Reiki, cukrářství za předpovídání budoucnosti z karet nebo bankovní dům za církev atd. - čili převedete tento materiální svět do duševního, lépe si tuto cestu užijete a dojdete k jejímu cíli. A co vás čeká na konci té cesty? Další vaše rozhodnutí.

S největší pravděpodobností další cesta. Vždyť naše duše jsou dobrodružné povahy a město se skládá z mnoha ulic. Všechny ty obchůdky na své cestě potřebujeme. Pozor ale! Jsou tam i herny, ve kterých se snadno a rychle zklamete. Záleží jen na vás, jestli po prohře v takovém „obchodu“ svou cestu vzdáte a budete na ulici plakat, a nebo se z této zkušenosti poučíte a půjdete dál ke svému cíli.

Tak jak ke svému životu potřebujeme všechny obchůdky a vytváříme si je dle potřeby, tak jsou pro nás důležité a pravdivé Reiki, víra atd..

Propaguj!

VOLNÁ ZÓNA

www.volnazona.cz

2010

Autor: Pavel Vagner
vagner-pavel@seznam.cz

Ilustrace: Pavel Vagner

Korektura českého jazyka Z.D.B.